

Sygn. akt X GC 1221/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Anna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko (...) Serwis spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Serwis spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda D. K. kwotę 799,50 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami (od dnia 1 stycznia 2016 roku określanymi jako ustawowe odsetki za opóźnienie) liczonymi od dnia 7 listopada 2014 roku,

II. zasądza od pozwanej (...) Serwis spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda D. K. kwotę 227,00 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1221/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 18 maja 2015 roku powód D. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 799,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2014r. wraz z kosztami postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 15 września 2014r. pozwany zlecił mu wykonanie usługi transportowej na trasie W. – T. co zostało udokumentowane zleceniem transportowym nr (...). Podniósł, że mimo prawidłowego zrealizowania umowy i wystawienia faktury pozwany nie uregulował należności. Kierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty nie przyniosło spodziewanego skutku.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 30 czerwca 2015r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie, Wydział X Gospodarczy uwzględnił powództwo w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował istnienie wiarygodności co do zasady i wysokości. Podniósł, że przedłożone zlecenie transportowe nie zostało podpisane przez pozwanego. Zdaniem pozwanego nie załączono żadnych dokumentów wskazujących na zlecenie przez pozwanego powodowi usług, a samo wezwanie do zapłaty i faktura Vat w żaden sposób nie potwierdzają aby została zlecona jakakolwiek usługa przez pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 12 lutego 2016r. stanowiącym odpowiedź na sprzeciw powód podniósł, że dla zawarcia umowy spedycji nie jest konieczne zachowanie żadnej szczególnej formy, tym bardziej pisemnej. Pozwany przemilczał w swoich wywodach fakt wystawienia specyfikacji wysyłkowej z której wynika odebranie przez D. B. (1) towaru z placówki ArcelorMittal. (...) spółka z o.o. W ocenie strony powodowej powołane dowody przemawiają za zasadnością powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie ze zleceniem transportowym nr (...) pozwana spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zleciła powodowi D. K. prowadzącemu Firmę Handlowo – Usługową (...) D. K. transport ładunku z firmy (...) przy ulicy (...) do T.. W zleceniu wskazano, że załadunek nastąpi 15 września 2014r i rozładunek też tego samego dnia. Wskazano ponadto, iż transport zespołów hutniczych powinien być zrealizowany zespołem z naczepą siodłową z możliwością ładowania suwnicą od góry. W zleceniu ustalono fracht na kwotę 650 zł plus Vat. Pod zleceniem znajdowało się imię i nazwisko A. K..

Przed wysłaniem zlecenia transportowego wstępne warunki przewozu uzgodnione zostały za pomocą komunikatora internetowego (...) na giełdzie transportowej w dniu 15 września 2014r. przez spedytora zatrudnionego u powoda D. B. (2) i A. K. pracownika pozwanej spółki. D. B. (2) przekazał rozmówczyni m.in. dane kierowcy i nr auta które będzie wykonywało transport.

Dowód: wydruk z (...) powoda k. 6,

wydruk z KRS pozwanego, k. 7-8,

wydruk z poczty elektronicznej k. 41,

wydruk historii rozmowy k.40

zlecenie transportowe nr (...) k. 10

zeznania świadka D. B. (2) k.95-97.

W dniu 15 września 2014r kierowca D. B. (1) odebrał towar z firmy (...) w wykonaniu zlecenia nr (...). Firma w której nastąpił załadunek A. wystawiła także specyfikację wysyłkową nr (...). Specyfikację podpisał kierowca.

Zlecenie transportowe zostało zrealizowane przez powoda bez żadnych zastrzeżeń ze strony pozwanej. W związku z powyższym powód wystawił stronie pozwanej w dniu 22 września 2014r. fakturę Vat nr (...) opiewającą na kwotę 799,50 zł brutto z terminem płatności określonym na 45 dni.

W związku z brakiem zapłaty za wykonany przewóz, pełnomocnik powoda pismem z dnia 29 stycznia 2015 r. wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty wynikającej z wystawionej faktury Vat. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi ze strony pozwanego.

Dowód: potwierdzenie zlecenia transportowego k. 11,

Specyfikacja wysyłkowa k. 12,

faktura VAT nr (...) z dnia 22.09.2014 r., k. 13,

wezwanie do zapłaty z dnia 29.01.2015r. k. 14,

zeznania świadka M. T. k. 95 , 97

zeznania świadka D. B. (1) k. 123, 124

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Roszczenie o zapłatę przewoźnego zgłoszone przez stronę powodową znajduje swoją podstawę w przepisach Kodeksu cywilnego dotyczących umowy przewozu i w przepisach Ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2000, nr 50, poz. 601 z zm.).

Zastosowanie Ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2000, nr 50, poz. 601 z zm.), w przedmiotowej sprawie wynika z faktu, iż znajduje ona zastosowanie do przewozu osób i rzeczy, wykonywanego odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem transportu morskiego, lotniczego i konnego. Stąd też w niniejszej sprawie niewątpliwie zaistniały wszystkie przesłanki powodujące konieczność stosowania do relacji pomiędzy stronami postanowień wyżej wymienionej ustawy.

Do przewozów objętych zakresem zastosowania ustawy Prawo Przewozowe dnia 15 listopada 1984 r. (Dz. U. z 2000, nr 50, poz. 601) subsydiarnie mają zastosowanie przepisy ustawy Kodeks cywilny. Zgodnie, bowiem z art. 90 Prawa przewozowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie Prawo przewozowe stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Podstawę prawną przedmiotowego roszczenia stanowi przepis art. 774 kc. Zgodnie z jego brzmieniem przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Elementy przedmiotowo istotne umowy przewozu określone są w sposób jednoznaczny zarówno w regulacji zawartej wyżej wymienionym przepisie jak i w ustawie szczególnej Prawo przewozowe. Zalicza się do nich oznaczenie: trasy przewozu, wynagrodzenie przewoźnika, przedmiot przewozu. Taka konstrukcja umowy przewozu przyjęta w Kodeksie cywilnym, a także w pozostałych aktach normatywnych, pozwala na zakwalifikowanie jej do kategorii umów dwustronnie zobowiązujących, kauzalnych, wzajemnych i odpłatnych. Wynagrodzenie za przewóz stanowi ekwiwalent usługi transportowej, tym samym obie strony muszą uznać swe świadczenia za równoważne ekonomicznie, aby umowa mogła zachować charakter synallagmatyczny (por. System Prawa Prywatnego Tom 7 Prawo zobowiązań – część szczegółowa pod. red. Jerzego Rajskiego 2. wydanie Wyd. C.H.Beck str. 672).

Odnosnie zapłaty wynagrodzenia za przewóz, stwierdzić należy, że przepisy Prawa przewozowego nie stanowią wyrażnie o obowiązku nadawcy przesyłki zapłaty przewoźnikowi wynagrodzenia za wykonanie przewozu, a zatem – zgodnie z art. 90 ustawy Prawo Przewozowe należy sięgnąć do przepisów Kodeksu cywilnego.

Podstawę prawną przedmiotowego roszczenia stanowił przepis art. 774 k.c. Zgodnie z jego brzmieniem przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy

Stwierdzenie zatem prawidłowego wykonania umowy przewozu obligowało pozwanego do uiszczenia powodowi należnego przewoźnego.

Wskazać należy, iż zarzuty pozwanego zawarte w sprzeczności od nakazu zapłaty nie odnosiły się do sposobu wykonania transportu towarów przez stronę powodową, ani do wysokości obliczonego wynagrodzenia. Zastrzeżenia pozwanego dotyczyły braku wykazania zawarcia przez strony umowy przewozu.

W ocenie Sądu z powyższym nie sposób się zgodzić. Z zaprezentowanych przez powoda dokumentów wynikało, że zostało przez niego przyjęte do realizacji zlecenie transportowe zamieszczone przez pozwanego na internetowej giełdzie transportowej. Następnie powód wykazał, że otrzymał przedmiotowe zlecenie drogą mailową. Biorąc zaś pod

uwagę zapis zamieszczony w pierwszej części „Warunków szczególnych zamówienia” i brak odesłania przez powoda zlecenia, nie sposób uznać zarzuty pozwanego podnoszone w sprzeciwie za trafne. Sąd dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalonego na jego podstawie stanu faktycznego uznał, iż powód wykazał i udowodnił słusność swojego żądania zarówno, co do jego podstawy, jak i wysokości. Mimo, iż jak podnosi pozwany zlecenie transportowe nr (...) nie było opatrzone podpisem pozwanego, to stwierdzić należy, iż zostało ono sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami i praktyką i poparte zawnioskowanymi przez powódkę dowodami, w szczególności wydrukiem rozmowy przeprowadzonej na giełdzie transportowej z A. K., której imię i nazwisko figuruje pod zleceniem oraz zeznaniami spedytora D. B. (2).

Na podstawie korespondencji mailowej strona powodowa przyjęła do realizacji zlecenie transportowe (co równało się w skutkach z zawarciem umowy przewozu), w sposób prawidłowy wykonała zlecony transport, wystawiła fakturę Vat opiewającą na kwotę stanowiącą wynagrodzenie za nie. Twierdzenie zatem pozwanego, iż że powódka nie wykazała zaistnienia określonych okoliczności tj. zawarcia umowy i w konsekwencji istnienia i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem uznać należało za chybione i nie znajdujące potwierdzenia w przedłożonych dokumentach i w dokonanych na ich podstawie przez Sąd ustaleniach. Istotne jest i to że na wezwanie do zapłaty należności objętej przedmiotowym zleceniem pozwany w żaden sposób nie zareagował. Pomimo zawnioskowania dowodu z przesłuchania D. S. reprezentanta pozwanego, osoba ta nie stawiała się na rozprawę pomimo prawidłowego wezwania. W świetle doświadczenia życiowego uznać należało zatem, że wskazane okoliczności świadczą o jedynie o braku jakichkolwiek merytorycznych zarzutów co do prawidłowego wykonania zlecenia i formułowaniu przez pozwanego gołosłownych twierdzeń jedynie na potrzeby procesu.

Dodatkowo zgodnie z przepisem art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron zobowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może te fakty uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.). W myśl zaś art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

W kontekście powyższego zauważyć należy, iż pozwany przemilczał twierdzenia powódki odnoszące się do sposobu wykonania przez nią usługi transportowej. Bierność pozwanego w tym zakresie spowodowała, że Sąd uznał te fakty za przyznane, tym bardziej iż w niniejszej sprawie został złożony sprzeciw, w którym pozwany miał prawo i obowiązek przedstawienia pełnej swojej argumentacji, twierdzeń i dowodów na ich poparcie.

Sąd uznał zatem, że powód wykazał i udowodnił słusność swojego żądania zarówno, co do jego podstawy, jak i wysokości. Zauważyć przy tym należy, iż pozwany nie przedłożył żadnego skutecznego dowodu pozwalającego na obalenie stanowiska powoda.

Reasumując powyższe stwierdzić należy, iż transport zlecony powodowi przez pozwanego został wykonany w sposób prawidłowy i bez zastrzeżeń. Fakt zrealizowania zlecenia transportowego przez powoda upoważniał go do wystawienia faktury (...) a na kwotę 799,50 zł brutto, z terminem płatności 6.11.2014r. Na uwzględnienie zasługiwało również powództwo w zakresie odsetek, które przysługiwały powodowi zgodnie z treścią art. 481 k.c.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił nie budzące wątpliwości dokumenty przedstawione przez stronę powodową, a w szczególności: fakturę Vat, zlecenie transportowe, pozostałe dokumenty przewozowe, wezwanie do zapłaty, korespondencję mailową oraz zeznania zawnioskowanych świadków. Na ich podstawie ustalony został stan faktyczny sprawy i wyjaśnione okoliczności realizacji zawartej przez strony umowy.

Konsekwencją wygrania przez powoda sprawy jest orzeczenie o kosztach. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: 180,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 30 zł – opłata sądowa od wniesionego pozwu. Jako, że były to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przez powódkę, niniejszą kwotę zasądzono od pozwanego, na jej rzecz, na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, § 6 pkt 2, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.).